

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 32/2015-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júna 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti [REDACTED], zastúpených spoločnosťou WERNER & Co. s. r. o., Stromová 54/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Andrej Werner, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 17/2013 z 12. marca 2014 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] a [REDACTED] na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 17/2013 z 12. marca 2014 p o r u š e n é b o l o .

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 17/2013 z 12. marca 2014 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť na účet ich právneho zástupcu WERNER & Co. s. r. o., Stromová 54/A, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 32/2015-9 z 27. januára 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžp 17/2013 z 12. marca 2014 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Sťažovatelia boli uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 134/2011-98 z 19. októbra 2012 pribratí ako účastníci do konania vedeného na krajskom súde pod uvedenou spisovou značkou na základe žaloby podanej 7. septembra 2011 žalobcom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) proti žalovanému Ministerstvu dopravy,

výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“). Dôvodom na pribratie sťažovateľov do konania bola skutočnosť, že títo boli účastníkmi správneho konania, v rámci ktorého bolo vydané žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, a teda výsledkom súdneho konania môžu byť dotknuté ich práva a povinnosti. V predmetnom súdnom konaní sa žalobca domáhal „*preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 185 zo dňa 04.07.2011, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A/2007/1779-HRL zo dňa 5.01.2008, ďalej ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu zo dňa 01.05.2011 a ktorým potvrdil rozhodnutie žalovaného č. 2011/2930/V-85-5 zo dňa 08.04.2011*“.

Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 2 S 134/11-119 z 13. februára 2013 tak, že napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podali odvolanie sťažovatelia a žalovaný. Sťažovatelia vo svojom odvolaní žiadali, aby najvyšší súd ako súd odvolací odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol. Zároveň navrhli zaviazat' žalobcu na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

K odvolaniu sťažovateľov sa vyjadril žalovaný aj žalobca, avšak ani jedno z týchto vyjadrení nebolo sťažovateľom doručené „*a o ich existencii, ako aj približnom obsahu sa dozvedeli až z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžp/17/2013 zo dňa 12.03.2014, ktorý vo výroku rozhodol, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdzuje*“.

Podľa názoru sťažovateľov „*Najvyšší súd Slovenskej republiky nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami OSP a porušil právo sťažovateľov na spravodlivý súdny proces, keďže nedodržel zákonom stanovený procesný postup v súdnom konaní a súčasne tým došlo aj k odopretiu spravodlivosti (denegatio iustitiae) a možností konať pred súdom*“, tým, že sťažovateľom nedoručil vyjadrenia ostatných účastníkov konania k ich odvolaniu „*a tým im odňal možnosť oboznámiť sa s argumentáciou žalobcu a náležite na ňu reagovať. Z odôvodnenia Rozsudku pritom celkom zjavne vyplýva, že žalobca podal*

relatívne obsiahle vyjadrenie k odvolaniu v ktorom uviedol skutočnosti, ku ktorým mali sťažovatelia potrebu vyjadriť sa.“

V postupe najvyššieho súdu sťažovatelia vidia aj porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré má spočívať v nerešpektovaní zásady kontradiktórnosti tým, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu žalobca disponoval podaním, s ktorým sa sťažovatelia nemali možnosť oboznámiť a náležite naň reagovať, *„nakoľko im nebolo ani len známe, že takéto podanie existuje. Naopak, žalobca bol v tomto smere zvýhodnený, keďže mal k dispozícii všetky podania ako aj dôkazy súvisiace s predmetným sporom.“*. Sťažovatelia poukázali na povinnosť súdu *„riadne doručiť účastníkom všetky relevantné písomnosti súvisiace s konaním, a o to viac vyjadrenie protistrany, ktoré má pre účastníkov bazálny význam“*. Najvyšší súd teda tým, že sťažovateľom nedoručil vyjadrenie žalobcu k ich odvolaniu, podľa názoru sťažovateľov porušil ich právo *„na kontradiktórne súdne konanie, odňal im možnosť konať pred súdom, porušil zásadu rovnosti účastníkov konania a princíp rovnosti zbraní. Následne vydal Rozsudok (čo možno opäť kvalifikovať ako odňatie možnosti konať pred súdom), ktorý bol pre sťažovateľov prekvapivý práve z vyššie uvedených dôvodov.“*

Na základe uvedeného sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vo veci vydal nález, v ktorom konštatuje porušenie nimi označených základných práv a práv, zruší rozsudok najvyššieho súdu č. k. 3 Sžp/17/2013-198 z 12. marca 2014 a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovatelia žiadali tiež zaviazať najvyšší súd na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za najvyšší súd jeho predsedníčka listom č. k. KP 3/2015-21 z 11. mája 2015 a právny zástupca sťažovateľov stanoviskom k uvedenému vyjadreniu najvyššieho súdu listom z 5. júna 2015.

Predsedníčka najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení uviedla, že žalobca sa k odvolaniu sťažovateľov vyjadril podaním zo 17. júna 2013 a žalovaný 12. júna 2013. K ďalšiemu procesnému postupu najvyššieho súdu uviedla, že najvyšší súd

„pri rozhodovaní vychádzal zo skutkových zistení žalovaného správneho orgánu a obsahu spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis. Sťažovatelia mali príležitosť predložiť všetky dôkazy potrebné na to aby ich návrh uspel, a aj ju využili, jednak na nariadenom pojednávaní na Krajskom súde v Bratislave za prítomnosti advokáta a tiež v podanom rozsiahlom odvolaní (v počte 13 strán + prílohy).“. Pokiaľ ide o namietaný postup najvyššieho súdu, ktorý sťažovateľom neumožnil oboznámiť sa s vyjadrením žalobcu k ich odvolaniu, predsedníčka najvyššieho súdu poukázala na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v ktorej sa požiadavka kontradiktórnosti konania „chápe čisto formálne a z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu (mutatis mutandis)“. Podľa názoru predsedníčky najvyššieho súdu preto v okolnostiach danej veci „z materiálneho hľadiska nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v súvislosti s nedoručením vyjadrenia žalobcu k odvolaniu sťažovateľov. Vyjadrenie, ktoré došlo krajskému súdu dňa 17.06.2013, a ktoré krajský súd účastníkom konania nedoručil, neobsahuje žiadne nové skutkové okolnosti ale iba už známou argumentáciu, ktorá bola sťažovateľom v podstate známa a mali možnosť sa k nej vyjadriť už pred rozhodnutím súdov. Sťažovateľom, kvalifikovane zastúpeným advokátom, nič nebránilo, aby v záujme ochrany svojich práv prejavili osobnú iniciatívu napr. nahliadnutím do súdneho spisu a pod.“.

V závere svojho vyjadrenia predsedníčka najvyššieho súdu navrhla, aby ústavný súd „sťažnosti sťažovateľov nevyhoviel a vo veci vyhlásil nález, že ich základné práva porušené neboli, lebo najvyšší súd v predmetnej veci rozhodoval v súlade s princípmi spravodlivého procesu“.

Predsedníčka najvyššieho súdu zároveň vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania.

Právny zástupca sťažovateľov vo svojom vyjadrení k stanovisku najvyššieho súdu uviedol, že argumentácia najvyššieho súdu nemôže obstať, „nakoľko, podľa konštantnej

judikatúry NS SR, právo účastníkov konania na doručenie vyjadrenia ostatných účastníkov konania je súčasťou práva na spravodlivý proces, t.j. bez ohľadu na obsah vyjadrenia... (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.10. 2010 sp. zn. 4 Cdo 141/2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 9.8.2011 sp. zn. 5Cdo/92/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.10.2011 sp. zn. 5Cdo/115/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 9.11. 2010, sp. zn. 5 Cdo 200/2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. augusta 2014, sp. zn. 2 Cdo 209/2014).“.

Právny zástupca sťažovateľov ďalej poukázal na rozhodnutia ESLP, konkrétne vo veciach Trančíková proti Slovenskej republike a Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike, a konštatoval, že v danom prípade je zrejmé, že žalobca doručil najvyššiemu súdu „podanie, s ktorým sa sťažovatelia nemali možnosť oboznámiť a náležite naň reagovať, nakoľko im nebolo ani len známe, že takéto podanie existuje. Možnosť nahliadnutia do súdneho spisu žiadnym spôsobom nevyvažuje skutočnosť, že žalovaný mal k dispozícii všetky podania. ... Žalobca bol v tomto smere zvýhodnený, keďže mal k dispozícii všetky podania ako aj dôkazy súvisiace s predmetným sporom. Okrem iného je povinnosťou súdu riadne doručiť účastníkom všetky relevantné písomnosti súvisiace s konaním, a o to viac vyjadrenie protistrany, ktoré má pre účastníkov bazálny význam.“.

Právny zástupca sťažovateľov taktiež vyjadril súhlas s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Ústavný súd vzhľadom na vyjadrený súhlas účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola práva, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich napr. z čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou ESĽP. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy už uviedol, že formuláciou

uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

Ústavný súd k tomu uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v kontexte danej veci v súlade s dohovorom), najmä garanciam obsiahnutým v práve na prístup k súdu, v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie. Ústavný súd už zdôraznil, že zo vzájomnej súvislosti ustanovení čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy vyplýva, že dohovor a judikatúra naň sa vzťahujúca predstavujú pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväznú výkladovú smernicu pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (napr. I. ÚS 49/01, I. ÚS 1/03, IV. ÚS 259/2011).

Sťažovatelia ako dôvod svojej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu uviedli, že im najvyšší súd nedoručil vyjadrenie žalobcu k ich odvolaniu,

čím im bola odňatá príležitosť vyjadriť sa k tomuto stanovisku, čím bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na spravodlivé prejednanie ich záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Po podrobnom posúdení sťažnosti, napadnutého súdneho rozhodnutia najvyššieho súdu, obsahu vyžiadaného súdneho spisu a vyjadrení účastníkov k podanej sťažnosti dospel ústavný súd na svojom neverejnom zasadnutí k záveru, že sťažnosť je podaná dôvodne.

Z obsahu spisu a vyjadrení účastníkov konania je nepochybné, že najvyšší súd pred svojím rozhodnutím nedoručil strane sťažovateľa stanovisko žalobcu k podanému odvolaniu, ktoré bolo doručené najvyššiemu súdu 17. júna 2013 (č. 1. 169 spisu). Rovnako sťažovatelia nemali možnosť vyjadriť sa k tomuto stanovisku inak, keďže vo veci rozhodol najvyšší súd bez nariadenia pojednávania za prítomnosti dotknutých účastníkov súdneho sporu. Z obsahu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu je zrejmé, že vyjadrenie žalobcu najvyšší súd začlenil do odôvodnenia svojho rozhodnutia (s. 5 – 7 odôvodnenia namietaného rozhodnutia).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie ESĽP z 13. 1. 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 17127/12), ktorého závery sú aplikovateľné aj na prípad sťažovateľov. V citovanom rozhodnutí ESĽP uviedol, že aj keď predmetné vyjadrenie odporcu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa sťažovateľka už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a podľa vlády nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a sťažovateľke mala byť daná možnosť oboznámiť sa s ním.

Ústavný súd poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia ESĽP, napr. vo veci Ringier Axel Springer proti Slovenskej republike č. 35090/07 zo 4. 10. 2011, body 84 – 86 s ďalšími odkazmi, a Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike č. 23083/05 z 27. 4. 2010, bod 29, podľa ktorých požiadavka, že účastníci v súdnom konaní musia mať možnosť dozvedieť sa a reagovať na všetky predložené dôkazy a vyjadrenia, sa v ich prípade uplatňuje

na odvolacie konanie, ako aj na konanie na prvom stupni bez ohľadu na skutočnosť, že odvolanie nemusí obsahovať nové tvrdenia (podobne napr. II. ÚS 584/2011).

Podľa názoru ústavného súdu uvedeným postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní bola nepochybne porušená jedna z požiadaviek spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania, keďže sťažovateľom nebolo umožnené zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu.

Preto bolo potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

V ďalšom konaní bude úlohou najvyššieho súdu postupovať spôsobom, ktorý bude ústavne konformný a bude v súlade s právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými

v tomto náleze, a teda doručiť účastníkom konania všetky relevantné vyjadrenia a dôkazy, poskytnúť im možnosť vyjadriť sa a následne vo veci opätovne rozhodnúť.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovatelia žiadali priznať náhradu trov konania, avšak ich výšku nevyčíslili.

Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania pred ústavným súdom z dôvodu ich právneho zastúpenia advokátskou kanceláriou za dva úkony právnej služby a 2x režijný paušál, spolu v sume 284,08 €. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2014 je 134 € a hodnota režijného paušálu je 8,04 €. Stanovisko doručené ústavnému súdu 9. júna 2015 vyhodnotil ústavný súd ako neprinášajúce nové skutkové tvrdenia alebo právnu argumentáciu, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť záverečný úsudok ústavného súdu o predmete konania, preto zaň náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2016